

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Venerabilis Patris D. Hludowici Blosii Abbatis Lætiensis Ordinis S. P. N. Benedicti Tomus Posterior Margaritum Spirituale

Blois, Louis de

Monasterii Campidonensis, 1672

§. X. Notatu digna vitæ spiritualis documenta.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45885](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45885)

FARRA
GO UTI-
LISS. IN-
SIT.

Humili-
tas etiam
& beni-
gnitas
erga om-
nes, bona
volunta-
tu homi-
nibus op-
portuna.

nimiter tolerant. Gratissimū Dei voluntatem unicè amant, & ei se in omnibus subdere atque conformare student. De se suisque viribus humiliter desperantes, in Domino plenè confidunt. Infra omnem creaturam se deprimunt. Proximos quosque benigno & misericordie oculo respiciunt, eorumque dicta & facta libenter in melius interpretantur. Etiam illis à quibus cōtemnuntur, & persecutiones molestiasq; sustinent, sincerum charitatis affectum impendunt. Omnium salutem ex animo desiderant. De aliorum malis dolent, & de bonis gaudent, Deoque gratias agunt, sicut de propriis. Breviter, eorum conversatio verè Christiana ac sancta est: quia non secundum carnem, sed secundum spiritum vivunt, & ea quæ sursum sunt sapiunt quæruntque. Sanè isti mites & humiles corde ac resignatæ voluntatis homines, isti servi Christi fide pleni, alacres, strenui, & divinæ charitatis spiritu perfusi, ad multa bona opera patranda admodum idonei sunt, ac plerique eorum paulatim transformantur. Deus nobis inter electos suos vel novissimum locum concedere dignetur, Amen.

S. X.

Notata digna vitæ spiritualis documenta.

1. Servo Dei nihil tribulatione utilius.
2. Opera nostra cordi Jesu emendanda offeramus.

3. Peccatorum expiationi diligenter incumbendum fide non bastante.
4. Cordis ariditas Deo offerenda. Modus in exercitiis. Distractiones in vitio obrepentes, orationis meritum non diminuant.
5. Firma in Deum confidentia reverenter & humiliter nutrienda.

PERFECTUS Dei amicus paratus esse debet etiam ad extremum usque iudicii diem in doloribus ac pressuris vivere, si ita Deus vellet. Neque enim aliquid utilius homini accidere potest quàm tribulatio, sive sit externa, sive interna. Et nullum certius signum divinæ electionis habetur, quàm si quis tribulationem humiliter patienterque propter Dei amorem sustineat. Illa enim est pretiosus & præclarus annulus, quo Deus animam sibi desponsat. Pati pro Deo, res tantæ dignitatis est, ut homo iure se reputare debeat indignum eo honore. Etiam exigua molestia propter Deum æquanimiter tolerata, incomparabiliter præstantior est, quàm sint multa & grandia bonorum operum exercitia. Quodvis gravamen imaginem aliquam excellentissimæ Passionis Domini nostri Jesu Christi refert, & in eo homo promereri potest perfectam ejusdem passionis Dominicæ participationem. Per tribulationem dona Dei obtingunt homini: vel si ea ante tribulationem obveni- ant, per tribulationem conservantur. Quidquid modo patimur, hoc Deus ab æterno prævidit, scivitque nos illud ita & non aliter esse passuros. Numquara

I.
Tribula-
tione ni-
hil utili-
lius in
vita spi-
rituali.

* Quan-
tū qui
d. m. hu-
mana
fert con-
jectura
ex indi-
ciis pro-
babili-
bus à
Spiritu
sancto
suggere
solutis,
ut est
Roman.
8. 16.

Christo
hominem
confor-
mat.

Dona
consert,

**ERRA-
GO UTI-
LISS. IN-
STIT.**

*A Deo
ab aeterno
providetur in bo-
num ser-
vorum
suorum.*

*Exornat
animam,
tamquam
sponsam
delicio-
sam Chri-
sti.*

Zach. 2.

*Delet pa-
nas infer-
ni & pur-
gatorii.
*Si cru-
ces tu-
lit vera
resigna-
tione
ex per-
fecta
charita-
te.*

*2.
Opera no-
stra ex se
se imper-
fecta &
vilia of-
ferantur
Iesu pas-
si.*

ipse sineret minimam adversi-
tatem intus forisve exurgere, &
nec minimum quidem ventum
flare adversus electos suos, nisi
sciret hoc eis expedire ad salu-
tem. Frigore, æstu, fame, siti, in-
firmitate, & quibuslibet aliis af-
flictionibus, non solum purgat,
sed etiam mirificè exornat ani-
mas nostras: sicut peritus aliquis
pictor imaginem perornare solet
lineis atque coloribus superin-
ductis: & sicut aliqua nobilis pu-
ella, nuptura illustri Principi, de-
coratur auro & gemmis, honeta-
turque cultu vario. Dicit qui-
dem Deus his, quos sublimiter e-
legit, sibi que singulariter segre-
gavit, *Qui tetigerit vos, tangit pu-
pillam oculi mei:* verumtamen po-
tius quàm tales non purgarentur
atque exornarentur per tribula-
tiones, ipse permetteret, ut & dæ-
mones, & homines, & elementa,
sive quælibet creaturæ illos pre-
merent atque gravarent. Igitur
omnis afflictio & amaritudo pa-
tienter loco inferni atque purga-
torii toleranda est. Anima enim
verè pura & resignata, * mox ut
è corpore egreditur, ad regni cæ-
lestis palatium euolat.

Sectator vitæ spiritualis, ope-
ra & exercitia sua divino cordi Je-
su Christi emendanda perficien-
daque commendet, & illa ipsi Do-
mino Iesu, aut Deo Patri offerat
in laudem æternam ad salutem
totius Ecclesiæ, in unione san-
ctissimorum operum & exercitio-
rum ejusdem Christi Iesu, vel in

unione illius amoris, quo Chri-
stus pro nobis incarnari, nostram-
que salutem perficere voluit. Si
enim hoc piè fecerit, ipsa opera
& exercitia ejus, quæ ex se vilia
& imperfecta sunt, nobilissima
Deoque acceptissima erunt. Nam
ex operibus & exercitiis Christi,
quibus conjungentur atque uni-
entur ineffabilem dignitatem acci-
pient: quemadmodum gutta
aquæ missa in vinum, vinoque
unita, excellentem vini colorem
saporeque recipit. Itidem om-
nia quæ ipsum gravant & affli-
gunt (sive parva sive magna, sive
externa sive interna sint) offerat
Deo in laudem æternam, ad salu-
tem omnium hominum, in unio-
ne passionis & dolorum Christi:
ut ex eisdem passionibus, dolori-
busque Domini Iesu, quibus uni-
entur, divinam claritatem assu-
mant.

Etiam spiritualis Asceta, in
plenam emendationem, expia-
tionem atque satisfactionem pro
peccatis negligentibusque suis, of-
ferat Deo Patri prædilectum Fi-
lium ipsius, offerat merita sacræ
humanitatis ejus. Roget ipsum
Dominum Iesum humiliter, ut
suas imperfectiones supplere dig-
netur: & ille indubiè supplebit
quod ei deest. Credat hoc, & fiet
ita. Necessè enim est, ut obtinea-
mus à Deo utilia quæ que si humi-
li & certa fiducia speramus nos ea
obtenturos. Is qui Christum ro-
gat ut pro se satisfaciatur, pro se sup-
pleat, seque meritis suis exornet,
si

*Sic eni
dignita-
tem in
fabula
accipi-
ent.*

*Idem su-
modis
tribula-
tionibus
suis*

*Pecco-
rum
piatis
satisfac-
tio, ut
merita
Christi
magis
& ipsa
fiducia
current*

BARRA-
GO UTI-
LIS IN-
STAT.

si dubius nimiumque meticulosus permanet, similis est ei qui vilibus sordidisque vestimentis exutus, & repente indutus Regiis, non novit decenter atque compositè pro exigentia ipsorum vestimentorum Regalium incedere: sed pro morum rusticitate, cui assuetus est, ineptè & incivilliter graditur.

4.

Cordis
perilis at
no turbet
servum
Dei in
bona vo-
luntate.

Dum verus Dei servus exercitiis spiritualibus insistit, & legendo, meditando, contemplando, vel orando mentem suam amorosè Deo conjungere conatur, si frigidus aridusque permanet, nihil hinc turbetur, neque ob id putet se perdere operam, quam huiusmodi studiis impendit: nam bona voluntas, qua Deo cōjungi desiderat, & pius eius conatus suscipitur à Deo, perinde ac si prorsus corde liquefieret præ amore & interna cōsolatione. Imò verò velle Deum ferventer amare, atque ad hoc rationabiliter conari, plerumque Deo acceptius ac homini utilius est, quàm amoris gustum sentire. Caveat verò servus Dei, ne nimietate exercitiorum naturam suam prægraveret ac destruat: quod contingere solet his, qui nulla virium suarum ratione habitâ, mox imitari volunt quæcumque ab aliis facta esse legunt vel audiunt. Igitur ipsa exercitia sua cum discretionè moderatè semper colat, Deoque & rebus divinis libero atque hilari corde vacet, absque sui gravamine aut anxietate. Si inter orandum nequit

esse satis attentus, non propterea nimium deiciatur animo: nam etiam ea precatio, quæ cum distractione cordis peragitur, fructuosa est, si modò is qui orat, invitus ejusmodi distractionem patitur, & placidè facit quod in se est. Igitur verus Dei cultor, inordinata animi anxietate rejecta, resignet se Deo, & ei confidat. Deus enim pro sua ineffabili bonitate, omnia opera nostra, æterna remuneratione digna reputat, si pii sumus, & voluntatem nostram ab eo non avertimus, frequenterque dolemus & ingemiscimus pro multiplicibus delictis atque defectibus nostris. Haudquaquam etiam existimet, se minime exaudiri à Deo, si orationis suæ effectum non statim sentiat aut videat: sed longanimis fideque plenus perseveret in sanctis petitionibus, Deo penitus committens, quando & quomodo velit postulata tribuere. Sanè Deus quamlibet precati unculam in Ecclesia Catholica ritè fufam, & quodlibet suspirium piè ad se emissum, eximia mercede remunerat: sed sæpè in longum tempus differt prætare quod postulamus, quia sic expedit nobis. Et dum petimus ea quæ salutaria non sunt, non illa quidem, sed alia quæ nobis utilia sunt, donat. Benignissimus enim Pater est, & nos, quibus bonam voluntatem concessit, dulcissimè atque ardentissimè amat. Reverà, si cum amore, quo Deus nos diligit, con-

Deo inter
orandum
si nen est
volunta-
ria, non
est dam-
nosa.

Patien-
ter expe-
ctandis,
si in ora-
tione sta-
tim non
exaudia-
mur.

Minimè
etiam om-
ni fide-
lium à
Deo re-
munera-
tur ex
immenso
in nos a-
more.

Diffra-

fera-

FARRA-
GO UTI-
LISS. IN-
STIT.

feratur amor quem omnes unquam parentes habuerunt, habent & habebunt erga filios suos; erit velut aquæ guttula cum immenso mari comparata. Hunc Dei erga nos infinitum amorem perfectè cognoscemus atque sentiemus, ubi in cælum recepti, & ad claram Divinitatis contemplationem admissi fuerimus. Tunc etiam manifestè videbimus, quã utiliter Deus nobis hic aliquos defectus inhæreret, & varias tentationes molestas esse permittrat.

5.
Firma in
Deum
confiden-
tia.

Homo resignatæ voluntatis, qui in quibuslibet defectibus, culpis, tentationibus, angustiis, doloribus, damnis, persecutionibus, miseriis, necessitatibus, & periculis suis, novit humiliter, amanter, firmiterque fidere Deo, & in bonitate pietateque ejus integrè sperare, secureque se & omnia sua paternæ providentiæ illius committere, credens indubitanter Deum verè & scire, & posse & velle se adjuvare, cunctaque sibi ad salutem convertere: is planè cor Dei vulnerat, & ipsum Dominum cogit sibi adesse. Fieri omnino non potest, ut talis à Deo deseratur, quantumcumque etiam Deus, ipsi videatur irasci. Reverà præclarum Dei donum est hæc firma fides, & certa spes, securaque & amorosa in Deum confidentia. Qui adhuc multum pusillanimis est, potest, si non in-

Numquã
à Deo de-
seritur.

tegro corde, saltem pio ore dicere Deo: *Domine, fiat voluntas tua: ego me totum tibi resigno: etiamsi occideris me, tamen in te sperabo: & si in profundum inferni demersus fuero, inde me liberabis.* Qui humilem illã & amorosam, securamque erga Deum confidentiam habet, licet densis tribulationum tenebris undique circumfundatur, manet tamen in verò lumine. Quod indicans Isaias Propheta, dicit: *Qui ambulavit in tenebris, non est lumen ei, speret in nomine Domini, & innitatur super Deum suum.* Ille igitur manet in lumine, filius lucis est; unde etiam aliquando perveniet ad patriam claritatis æternæ. Ibi apertè, & facie ad faciem videbit Deum. Deus autè est lux splendidissima, amœnissima, & deliciosissima: Deus est fons toti pulchritudinis, opulentia & suavitatis: atque in eo excellentissimè, plenissimè, superessentialiterque sunt omnia quæ hic cordi humano grata, jucunda, amabilia vel delectabilia esse possunt. Hinc beatus Augustinus ait: *Visuri sumus quamdam visionem, præcellentem omnes pulchritudines hujus mundi: visuri sumus Deum omnia pulchra superantem, quia ex ipso sunt omnia pulchra &c.*

Confidit
hominis
in vera
lumine

Isa 40.